

403.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 25 czerwca 1930 r.

o odpowiedzialności dyscyplinarnej komorników sądów powiatowych (grodzkich) w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Na podstawie art. 264 § 2 prawa o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 93) zarządzam co następuje:

§ 1. Do czasu wydania przepisów jednolitych dla całego Państwa, obowiązywać będą w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej komorników sądów powiatowych (grodzkich), czynnych w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie, następujące przepisy.

§ 2. Komornicy ulegają za wykroczenia służbowe odpowiedzialności porządkowej, a za występki służbowe — odpowiedzialności dyscyplinarnej.

§ 3. Występkiem służbowym jest takie naruszenie obowiązków służbowych, które powoduje obrazę interesu publicznego lub naraża dobro publiczne na szkodę albo wyrządza poważną szkodę osobie prywatnej.

Wykroczeniem służbowym jest każde naruszenie obowiązku służbowego, które nie posiada znamion występku służbowego.

Zbieg kilku wykroczeń służbowych, ich powtarzanie się, jako też wykroczenie w okolicznościach szczególnie obciążających — uważa się za występki służbowy.

§ 4. Postępowanie dyscyplinarne lub porządkowe może się toczyć równocześnie z karnem postępowaniem sądowym w tej samej sprawie; można je też zawiesić aż do ostatecznego ukończenia karnego postępowania sądowego.

§ 5. Komornik, skazany prawomocnym wyrokiem sądu, będzie pozbawiony stanowiska komornika bez postępowania dyscyplinarnego, o ile skazanie pociąga za sobą utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego.

§ 6. W postępowaniu dyscyplinarnem i porządkowem nie rozpoznaje się roszczeń cywilnych.

§ 7. Za wykroczenia służbowe nakłada się następujące kary porządkowe:

- 1) upomnienie;
- 2) grzywnę do 500 złotych.

§ 8. Kary porządkowe nakłada prezes właściwego sądu okręgowego, o ile sprawa nie została już skierowana na drogę postępowania dyscyplinarnego. Kary porządkowe można również orzec w postępowaniu dyscyplinarnem.

Przed nałożeniem kary porządkowej należy dać obwinionemu możliwość złożenia wyjaśnień.

§ 9. Decyzję o nałożeniu kary porządkowej należy doręczyć obwinionemu na piśmie z podaniem motywów.

W ciągu ośmiu dni od doręczenia obwiniony może zaskarżyć tę decyzję do prezesa sądu apelacyjnego, który rozstrzyga sprawę ostatecznie.

Kar porządkowych nie wciąga się do wykazu stanu służby.

§ 10. Za występki służbowe nakłada się następujące kary dyscyplinarne:

- 1) naganą, połączoną z grzywną od pięciuset do trzech tysięcy złotych;
- 2) przeniesienie do innej miejscowości na koszt skazanego;
- 3) pozbawienie stanowiska komornika.

§ 11. Komornik, który nie uiszczy we właściwym czasie orzeczonej prawomocnie grzywny, będzie zawieszony w czynnościach decyzją prezesa właściwego sądu okręgowego aż do czasu całkowitego uiszczenia lub ściągnięcia orzeczonej grzywny.

§ 12. Przepis § 10 pkt. 2 nie zmienia dotychczasowych zasad przeniesienia komorników do innej miejscowości ze względów służbowych.

§ 13. Pozbawienie stanowiska komornika pociąga za sobą utratę wszelkich praw, związanych z piastowaniem urzędu komornika.

§ 14. Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych komorników powołane są następujące komisje:

- 1) komisje dyscyplinarne dla funkcjonariuszów państwowych, czynne przy sądach apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie, które orzekają w pierwszej instancji w składzie trzech członków, z których jeden winien być komornikiem;
- 2) wyższa komisja dyscyplinarna dla funkcjonariuszów państwowych, czynna przy Ministerstwie Sprawiedliwości, która orzeka w drugiej instancji w składzie trzech członków, z których jeden winien

być urzędnikiem II kategorii w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Orzeczenia wyższej komisji dyscyplinarnej są ostateczne.

§ 15. Wykonanie kar należy do prezesa właściwego sądu okręgowego.

Siedzibę urzędową dla komornika, skazanego na karę przeniesienia do innej miejscowości, wyznacza Minister Sprawiedliwości.

§ 16. Komisja dyscyplinarna, zarządzając lub zatwierdzając zawieszenie komornika w służbie, wyznaczy, jaką część opłat będzie on otrzymywał przez czas trwania zawieszenia, jako zasiłek na utrzymanie. Część ta wypłacana miesięcznie zdołu, nie może wynosić mniej niż 1/3 część sumy opłat pobranych w danym miesiącu, po potrąceniu wydatków na zastępcę i inne połączone z wykonywaniem urzędu, a w żadnym razie nie może przenosić 200 złotych. Zastępcę i jego wynagrodzenie specjalne wyznacza prezes sądu okręgowego.

Pozostała po wydatkach zatrzymana część opłat będzie zwrócona komornikowi lub przelana do Skarbu Państwa stosownie do wyników postępowania dyscyplinarnego (art. 61 ustawy z 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 165).

W wypadku przewidzianym w § 11 komornik nie otrzymuje żadnego zasiłku na utrzymanie. Część opłat pozostała po wydatkach na zastępcę i inne po-

łączone z wykonywaniem urzędu będzie użyta na pokrycie należnej grzywny.

§ 17. O ile przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, mają odpowiednie zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym przeciw komornikom przepisy ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko funkcjonarjuszom państwowym (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 165) wraz z późniejszymi zmianami, tudzież przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 grudnia 1924 r. o uproszczeniu postępowania dyscyplinarnego przeciwko funkcjonarjuszom państwowym i wzmocnieniu nadzoru nad tem postępowaniem (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 990).

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1930 roku.

Sprawy, w których przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia rozpoczęto rozprawę dyscyplinarną, toczą się do końca według dotychczasowych przepisów.

Wznowienie postępowania ukończonego według przepisów obowiązujących przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia oraz dalsze postępowanie w razie wznowienia, odbywa się pod warunkami i w trybie przewidzianym niniejszym rozporządzeniem.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*